

стіж съ не гърцы Іерарсы высшѣтъ светителскы дѣ-
жности въ българскытъ земи.

И тѣй Гърцытъ два пѣти сѣ давали на Бълга-
рытъ Патріархатъ, и двата пѣти сѣ го събаряли съ
собственытъ си рѣцѣ. Пыта са прочее : ще са пока-
же ли у тѣхъ охота да испуснѣтъ изъ рѣцѣтъ си
третій пѣтъ монополіята на черковното управленіе?

Гърцытъ, подобно на поляцытъ въ западна Рус-
сія или на Нѣмцытъ въ Австрія, никакъ не сѣ рас-
положены доброволно да са откажѣтъ отъ тѣзи
исторически права и пренумущества, които тѣ, пра-
во или криво, считатъ съединены съ тѣхната прина-
дѣжность на елиинската раса (племе), единственната
пряма наслѣдница — на падиѣлата дѣломъ, но не и
умрѣла въ въображеніето имъ — Византійска импе-
рія. Странно, вѣстинѣ, смѣшеніе на трагическо
върваніе въ реално съществованіе на едни при-
зрацы на въображеніето и на комическата увѣрен-
ность, че и за другытъ е задължително припознава-
нѣето на тѣзи мечта, на туй балнуванѣе.

Българты могѣтъ да имѣтъ независима отъ
Гърцытъ Іерархія, не защото сѣ имали нѣкога та-
квази Іерархія, но просто защото искатъ да я имѣтъ
— и никой нѣма нито най-малко ѣправо да насила
тѣхната свѣсть, тѣхното религіозно чувство,
тѣхното народно самосѣзнаніе.

Но ще ни кажѣтъ нѣкои, свѣршенна ли ѣ и
сега еманципаціята на Българты изъ подъ черко-
вната зависимость отъ Гърцытъ, когато първытъ сѣ
невѣжественны, поробены, нетвърды въ вѣрата и
служѣтъ като просто играло въ рѣцѣтъ на нѣколко
своекорыстны агитаторы?

Отговарямы: преминуванѣето отъ робство къмъ
свободата не ѣ никога преждевременно и не ѣ ни-
кога късно — първо туй. Второ, благоразумно ли
ѣ да са оставя чловѣкъ въ тинята чакъ до тогасъ, до